

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.024 van 25 november 2015
in de zaak A. 213.283/XIV-35.868**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter-Jan Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 augustus 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 126.394 van 26 juni 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.783 van 9 september 2014.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 juni 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die *loco*advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Alexander Loobuyck, die *loco* advocaat Pieter-Jan Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 oktober 2013 in hoofde van verweerder een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 november 2013 stelt verweerder tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 26 juni 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissing van 29 oktober 2013. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Tweede middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 39/56 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, en van het rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 6, 17 en 18 van het Gerechtelijk Wetboek en van "het beginsel van bewijskracht van stukken, overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de miskennis van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken".

De verzoekende partij voert aan dat in het bestreden arrest niet wordt gerept over het belang dat huidige verweerder bij zijn beroep tot nietigverklaring zou hebben, terwijl op grond van artikel 39/56 van de vreemdelingenwet een benadeling of een belang is vereist. Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn en deze vereiste raakt de openbare orde. De voornoemde bepaling vormt volgens de verzoekende partij de bevestiging van de algemene beginselen voor elke rechtspleging die zijn vervat in de artikelen 6, 17 en 18 van het Gerechtelijk Wetboek.

De verzoekende partij laat gelden dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet wordt toegepast. Vermits

de aanvankelijk bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van die wet, kan de staatssecretaris na een gebeurlijke vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing niet anders dan, na te hebben vastgesteld dat verweerder in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Slechts bij een schending van een hogere rechtsnorm kan de staatssecretaris op wettige wijze beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan de betrokken vreemdeling. Te dezen heeft verweerder volgens de verzoekende partij echter geen schending van een hogere rechtsnorm opgeworpen. Zij wijst er verder op dat het een herhaald bevel betrof, vermits op 18 augustus 2012 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten aan verweerder werd gegeven. De verzoekende partij citeert haar in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie en stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nagelaten het ontbreken van het vereiste belang vast te stellen in hoofde van verweerder.

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat haar exceptie niet wordt onderzocht in het bestreden arrest, minstens geen motivering bevat dienaangaande. Zij acht daarom ook de aangehaalde bepalingen betreffende de motiveringsplicht voor administratieve rechtscolleges geschonden.

5. Verweerder stelt in de memorie van antwoord dat de minister of zijn gemachtigde bij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet wel degelijk beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Er moet immers worden nagegaan of een mogelijke schending van een internationaalrechtelijke norm dreigt, zeker van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM). Wanneer een vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend, een schending van een internationaalrechtelijke norm inroept, heeft hij dus een belang bij het aanvechten van dat bevel. Verweerder verwijst naar de twee laatste alinea's van het verzoekschrift dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend en waarin hij melding heeft gemaakt van artikel 3 van het EVRM.

Verweerder merkt nog op dat de huidige verzoekende partij niet langer in haar exceptie volhardde vermits uit het bestreden arrest blijkt dat zij er ter zitting niet verder op is ingegaan.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Verder betwist de verzoekende partij dat huidige verweerder voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schending van artikel 3 van het EVRM heeft opgeworpen. Het enige middel had immers betrekking op een schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. Ten slotte merkt de verzoekende partij op dat verweerder niet ingaat op de vaststelling dat het te dezen om een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten gaat.

Beoordeling

7. Artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang”. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip “belang” derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118.) Om te voldoen aan de vereiste van het belang moet de aangevochten beslissing de betrokkene een nadeel bezorgen en moet de eventuele vernietiging ervan de betrokkene een voordeel kunnen opleveren.

Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te oordelen of

een verzoeker al dan niet over het vereiste belang bij zijn beroep tot nietigverklaring beschikt. De Raad van State kan desgevraagd wel nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud van het begrip “belang” niet heeft geschonden.

Naar luid van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet moet de minister, thans de staatssecretaris, of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven wanneer de betrokkene in het land verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van die wet vereiste documenten. Deze bepaling houdt in dat de staatssecretaris over geen discretionaire bevoegdheid beschikt en verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, tenzij een meer voordelige bepaling uit een hogere rechtsnorm zich daartegen zou verzetten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient zich als annulatierechter enkel uit te spreken over de rechtsregels waarvan de schending voor hem wordt aangevoerd. Huidige verweerder heeft in zijn beroep tot nietigverklaring in een enig middel uitsluitend een schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet opgeworpen. Hij heeft geen schending opgeworpen van een hogere norm dan artikel 7 van de vreemdelingenwet. Verweerder heeft enkel in zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gewezen op artikel 3 van het EVRM. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel enerzijds en een ernstig middel anderzijds betreffen echter twee cumulatief opgelegde doch onderscheiden grondvoorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen. De verwijzing naar een verdragsrechtelijke bepaling in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volstaat niet om een aangevochten beslissing in het kader van een beroep tot nietigverklaring aan die bepaling te toetsen.

In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk

bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan.

Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

V. Rechtsplegingsvergoeding

8. De verzoekende partij vraagt met een tijdig ingediende vereffeningsnota de rechtsplegingsvergoeding te begroten op 700 euro ten laste van verweerder, het geen zij ter terechtzitting herleidt tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 126.394 van 26 juni 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig november tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques